

att träffa avtal om de administrativa och tekniska villkoren för anslutning till och brukande av allmän vatten- och avloppsanläggning stadfästes.

Med stöd av det anförda får vi hemställa,

att riksdagen måtte besluta att i skrivelse till Kungl. Maj:t begära utredning om villkoren för meddelande av tillstånd att förändra vattnets kemiska beskaffenhet i allmän vattenledning eller därtill ansluten ledning.

Stockholm i januari 1962

Eric Svenning

Einar Henningsson

Nr 57

Av herrar **Börjesson** i Falköping och **Larsson** i Luttra, om *upphävande av skyldigheten att utfärda särskilda lagfartsbevis m. m.*

Enligt 11 § lagfartsförordningen skall, då lagfart beviljats, utfärdas lagfartsbevis, som skall innehålla uppgifter om fångtet och, vid köp, om köpeskillningens storlek. Jämlikt 9 § lagen den 3 juni 1932 med särskilda bestämmelser om handläggning av inskrivningsärenden skall om inskrivningsdomarens beslut meddelas bevis, som tecknas å fångeshandlingen. Därjämte föreskrives i samma paragraf att då lagfart beviljas skall särskilt lagfartsbevis utfärdas »enligt vad därom är stadgat», d. v. s. enligt ovan nämnda 11 § lagfartsförordningen. På grund av nämnda stadganden utfärdas dubbla bevis om varje beviljad lagfart, nämligen ett bevis tecknat å fångeshandlingen och ett särskilt lagfartsbevis. Båda bevisen innehåller uppgift om att förvärvaren på grund av fångeshandlingen beviljats lagfart å fastigheten i fråga. Det särskilda lagfartsbeviset tjänar sålunda icke något praktiskt syfte, och trots att förvärvaren erhållit lagfartsbevis, kan han som bekant i en rättegång frändömas fastigheten. De särskilda lagfartsbevisen, liksom även bevisen om inskrivning av tomträtt och vattenfallsrätt, torde därför vara onödiga. Beviset om åtgärden i fråga framgår av beviset å handlingen, och något annat bevis torde ej behövas vid framtida överlåtelse av fastigheten. Särskilt må anmärkas, att myndigheterna ej kräver företeende av lagfartsbeviset, när lagfart ånyo sökes. Att de särskilda lagfartsbevisen är onödiga torde även framgå därav att särskilda bevis ej utfärdas om beviljande av inteckning. I fråga om inteckningar

erhålles sålunda endast beviset å inteckningshandlingen, och någon olägenhet därav torde icke kunna påvisas.

De särskilda lagfartsbevisen medför kostnader för de lagfartssökande (2 kronor i lösen- och stämpelkostnader för varje bevis). Allvarigare är emellertid de långt högre kostnader som statsverket åsamkas. I genomsnitt torde utskrift och granskning av varje bevis kräva tillsammans en halv timmes arbete. Häri medräknas då såväl själva utskrivningen som den första kollningen samt de rättsbildade tjänstemännens granskning av beviset. Därtill kommer stämpelåsättandet, bevisets expediering samt papperskostnaden. I allt torde, lågt räknat, varje bevis kosta statsverket 10 kronor. Antalet varje år utfärdade lagfartsbevis uppgår till omkring 100 000. Ett upphävande av skyldigheten att utfärda lagfartsbevis skulle därför medföra en inbesparing för statsverket av minst en miljon kronor årligen och skulle även vara en icke oväsentlig rationaliseringsåtgärd i syfte att lätta domstolarnas arbetsbörda.

Med hänvisning till det ovanstående hemställer vi,

att riksdagen måtte i skrivelse till Konungen begära snarast möjliga utredning och förslag om upphävande av skyldigheten att utfärda särskilda lagfartsbevis och bevis om inskrivning av tomträtt och vattenfallsrätt.

Stockholm den 17 januari 1962

Bengt Börjesson

i Falköping

Gunnar Larsson

i Luttra
